

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Reverendi Dom. D.|| Leonardi || Rvbeni SS. Theolo-||giae
Licentiati Abbatis || Ordinis D. Benedicti Mo-||nasterij
Sanctorum Apostolorum Petri & || Pauli Abdinckouensis,
in ciuitate || ...**

Ruben, Leonhard

Padibornae, 600 [i.e. 1600]

VD16 R 3400

Cap. XIII. Falsi prophetæ non sunt sub gratia Christi, sed eam contemnunt,
illiq[ue] detrahunt, & eandem in luxuriam transferunt.

[urn:nbn:de:bvb:12-bsb10194563-1](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bvb:12-bsb10194563-1)

Julianus Qualis verò idem Iulianus cum rusticis fue-
qualis fu rit in iudicando & audiendo idem D. Gre-
erit in ru gorius oratione secunda in Iulianū descri-
sticos. bit his verbis. *Hoc autem eccni ex omnibus*
ignotum est, quod multos etiã è rusticioribus,
qui ad eum accedebant, ut eorum, que homi-
nes ab Imperatore petere precibusq; postulare
ac contendere solent, aliquid consequerentur,
ita mulētabat palam pugno feriens, calcibus
petens, ut preclare secum actum putarent, qui
atrocius aliquid non pertulissent.

CAPVT XIII.

FALSI PROPHETAE
 non sunt sub gratia, sed eã con-
 temnunt, illiq; detrahunt, &
 eandem in luxuriã trans-
 ferunt.

QVANTVM Ecclesia Catholica hacten-
 us semper tribuerit gratiæ Christi
 ab ipsis Apostolorum temporibus, nullus
 est in gremio eiusdem Ecclesiæ, qui igno-
 ret. Sic enim cum Romanis & cum Co-
 rinthijs & Ephesijs à D. Paulo institutam
 se fatetur, vt abundantiam gratiæ Christi,
 & eius

& eius effectum vbiq; vt D. Paulus, prædicet. Nouit illa id ad Romanos capit. 5. 15. *Non sicut delictum, ita & donum, si enim vnus (scilicet Adæ) delicto multi mortui sunt, multo magis gratia Dei & donum in gratia vnus hominis Iesu Christi in plures abundauit: Et nõ sicut per vnum peccatum ita & donum. Nam iudicium quidem ex vno in condemnationem; gratia autem ex multis delictis in iustificationem. Si enim vnus delicto mors regnauit per vnum, multo magis abundantiam gratiæ & donationis, & iustitiæ accipientes, in vita regnabunt per vnum Iesum Christum. Derogant certè huic abundantiam gratiæ & donationis, & iustitiæ, qui plus tribuunt Adæ in peccando, quàm Christo in iustificando, solam ponendo imputatiuam iustitiam. Feliciores certè his fuerunt Corinthij, pro quibus D. Paulus I. Cor. 1. 4. gratias agit Deo dicens. *Gratias ago semper Deo meo pro vobis, in gratia Dei, que data est vobis in Christo Iesu, quod in omnibus diuites facti estis in illo, ita vt nihil vobis desit in vlla gratia, expectantibus reuelationem Domini nostri Iesu Christi, qui & confirmabit vos usq; in finem sine crimine.**

Quam gratiam abundantem in Corinth. iisdem 2. Corinth. 4. 15. D. Paulus vult

M 4 abundans

Abundantia gratiæ Christi.

DE FALSIS PROPHETIS,

abundare in gloriam Dei sicut eosdem capit. 9. 8. abundare vult in omne opus bonum, quæ opera falsi prophetæ non tantum reiiciunt, sed quantumuis bona, Lutherus vult esse peccata venialia, vt postea dicemus. Fæliciores quoque fuerunt præter Corinthios Ephesij, quibus scribens de CHRISTO capit. 1. 7. *In quo, inquit, habemus redemptionem per sanguinẽ eius (remissionem peccatorum) secundum diuitias gratiæ eius, quæ superabundauit in nobis, & c.* capite verò 2. vers. 7. eiusdem epistolæ latius diuitias huius gratiæ deducens, *Deus, inquit, qui diues est in misericordia, propter nimiam charitatem suam qua dilexit nos, & cum essemus mortui peccatis, conuiuificauit nos Christo (cuius gratia estis saluati) & conresuscitauit, & consedere fecit in caelestibus in Christo Iesu, vt ostenderet in seculis superuenientibus abundantes diuitias gratiæ suæ, in bonitate supernos in Christo Iesu.* Huius rei gratia de seipso locupletissimus idem D. Paulus 1. Tim. 1. 12. testis est dicens. *Gratias ago ei, qui me confortauit in Christo Iesu Domino nostro, quia fidelem me existimauit, ponens in ministerio, qui prius blasphemus fui & persecutor & contumeliosus, sed misericordiam Dei consecutus sum, quia ignorans feci in incredulitate,*

litate. Superabundauit autem gratia Domini nostri cum fide & dilectione, qua est in Christo Iesu. Falsos verò prophetas sub gratia hac minimè contineri, multis argumentis doceri potest, ac primò quidem, quia vt mali architecti errant in fundamento omnis gratiæ Christo scilicet Domino pleno gratia & veritate, de cuius plenitudine accepimus omnes, vt est Ioannis 1. 14. 16. Quantum autem in Christi persona errent, satis ostendimus, cùm probauimus superius capite 8. hæreticos nostri temporis Christum negare, quo ipso de semetipso testificantur, se esse insipientes architectos, eorumq; Synagogum facilè, vt arundinem vento agitatam, & domum super arenam edificatam, Matth. 7. 27. omnibus fluctibus & procellis ventoq; discuti vt fiat ruina domus illorum Magna. Hinc de vna eademq; re, quæ fidei articulo continetur, nunc asserunt, nunc pernegant, nunc diffitètur, nunc astruunt, vt olim verè quidam vir bonus mihi notus de ijs scripserit librū cū inscriptione *Wetterhan*/vbi nihil aliud ostēdit q̄ *Ja vñ Mein*/hoc est, ita & nō. Ali- ter certè D. Paul' de Christo scribit 2. Cor. 1. 17. *Nunquid leuitate usus sum? Aut qua cogito, secundū carnē cogito vt sit apud me EST,*

M 5

& NON

Falsos
prophe-
tas nostri
temporis
non esse
sub gra-
tia 12. ar-
gumentis
probat

1. Errant
infunda-
mento
gratiæ, et
sunt ma-
li archi-
tecti.

& NON? Fidelis autem Deus, quia sermo
 noster qui fuit apud vos, nō est in illo EST, &
 NON, Dei enim filius Iesus Christus, q̄ in vo
 bis per nos predicatus est per me & Sylvanū &
 Timotheū, nō fuit EST, & NON, sed EST in
 illo fuit, Hæc ille. Quib⁹ verbis agit, vt etiā
 disertè monet ad Ephes. 4. 14. Ne simus sicut
 paruuli fluctuantes, & circumferamur omni
 vento doctrinae in nequitia hominum, in astu
 tia ad circumventionem erroris. Veritatem
 autem facientes in charitate, crescimus in
 illo per omnia, qui est caput Christus, ex quo
 totum corpus compactum & connexum per
 omnem iuncturam subministrationis, secun
 dum operationem in mensuram vniuscuiusq;
 membri augmentum corporis facit in edifica
 tionem sui in charitate. Talis fuit D. Paulus
 qui 1. Corinth. 3. 10. sic de se agens & gra
 tia sibi à Christo Domino communi
 cata, loquitur, secundum gratiam Dei qua da
 ta est mihi, vt sapiens Architectus funda
 mentum posui: alius autem superedificat, fun
 damentum enim aliud nemo potest ponere,
 præter id quod positum est: quod est Christus
 Iesus. Non enim, vt inquit ad Ephesios 2.
 19. sumus hospites & aduena, sed cives sancto
 rum & domestici Dei, superedificati supra
 fundamentum Apostolorum & prophetarum,

D. Pau
 lus qualis
 Archite
 ctus.

ispo summo angulari, lapide Christo Iesu. Aduerfarij verò falsò nobis tribuunt, aliud nos fundamentum primarium ponere, quàm hoc ipsum, quod D. Paulus statuit: non diffitemur tamen alia esse secundaria fundamenta, de quibus D. Iohannis Apocalypsis 21. 14. asserat, Murum ciuitatis cælestis Ierusalem, quo falsi prophete per-tingere nequeunt, duodecim habere fundamenta, in ipsiq; esse duodecim nomina duodecim apostolorum Agni. Neque hîc primò silentio prætereundum est in hac Apostolorum serie, quæ est Matth. 10. 2. Marci 3. 16. Luc. 6. 14. Actor. 1. 13. D. Petrum semper primo loco ab Euangelistis statui, licet in alijs Apostolis discrepent. Apud D. Matthæum enim hæc est series loco citato, Petrus, Andreas, Iacobus Zebedæi, Ioannes, Philippus, Bartholomæus, Thomas, Matthæus, Iacobus Alphæi, Thaddæus, Simon, Iudas proditor. D. Marcus verò post Petrum consequenter ponit Iacobum, Iohannem, Andream, Philippum, Bartholomæum, Thomam, Iacobum Alphæi, Thaddæum, Simonem, Iudam proditorem. Lucas post Petrum statuit Andream, Iacobum Zebedæi, Iohannem, Philippum, Bartholomæum, Matthæum, Tho-

mam,

Catholica
 non nisi
 unum
 primarium
 Ecclesie
 fundamentum
 agnoscat
 plura tamen
 secundaria.

mam, Iacobum Alphæi, Simonem Thaddæum, Iudam proditorem. Idem in Actis Apostolicis suspenso Iuda post D. Petrū collocat Ioannē, Iacobū Zebedæi, Andream, Philippum, Thomam, Bartholomæum, Matthæum, Iacobum Alphæi, Simonem, Thaddæum. Quibus postea loco Iudæ proditoris añumeratus est Matthias. Secundò obseruandum, vti Iudas vt vilissimus, dum in viuis fuit, semper vltimo loco constitutus est; sic D. Petrus vt dignissimus semper & vbiq; primum sibi locum vendicat: vt videatur scriptura horum duorum tantum in ordine vel dignitatem, vel contemptum, vt vasorum gloriæ & contumeliæ respexisse. Tertiò id satis explicat D. Matthæus, qui expresse D. Petrum primum nominat apostolorum. *Duodecim*, inquit loco citato, *Apostolorū nomina sunt hæc: Primus, Simon qui dicitur Petrus, & Andreas frater eius, Iacobus Zebedæi, &c.* Quamuis autem Andreas prius in discipulatu Christi fuerit quàm Petrus, vt ex primo capit. D. Iohannis satis superq; constat: tamen Petrus primus in Apostolatu à D. Matthæo scribitur. Et ab eodem traditur promissio Christi D. Petro facta, cap. 16. 18. super eundem scilicet

cet

et ædificatam iri Ecclesiam Christi, neq;
inferorum portas huic Petræ beatissimæ
& solidissimæ præualituras vnquam, hoc
est, quod Apostoli duodecim, sunt duo-
decim portæ ciuitatis cælestis Apocal. 21.
per quorum scilicet doctrinam ducimur
recta veritatis via in ciuitatem cælestem:
sicut per hæreticos & falsos prophetas tan-
quam portas, ducuntur eorum sectatores
ad deuia, & æterni ignis inferniq; incendia.
Horum verò conatus contra hanc petram
fore irritos omnes idem Matthæus docet.

Secunda ratio qua demonstrari potest
falsos prophetas non esse sub gratia Chri-
sti, inde elici potest, quòd doceant in pri-
mo gratiæ sacramento, Baptismatis scilicet,
remanètem fomitem esse verè peccatum,
qui fomes tandem vbi adoleuerit homo,
dominatur in homine, atque ita se potius
ad numerum eorum inscij referunt, qui
sub lege sunt, hoc est Iudæorum, quàm ve-
rorum Christianorum, manet enim firma
in nostra Ecclesia sententia, quàm per D.
Paulum à Romanis accepimus, vbi capite
6. 14. sic inquit D. Paulus. *Peccatum vobis
non dominabitur, non enim sub lege estis, sed
sub gratia.* At secundum illorum senten-
tiam, post baptismum in illis dominatur

2. ratio.
quia di-
cunt fomitem post
baptis-
mum esse
peccatū.

pecca-

*3. ratio,
quia non
habent
legitimos
sacerdo-
tes.*

*Verum
sacerdo-
tium quo
modo in-
stitutū.*

*Sacerdo-
tes Iero-
boā quo-
modo fa-
cti.*

peccatum: nullo ergo modo sunt sub gra-
tia. Tertium est, quod non habeant ido-
neos & legitimos sacerdotes, per quos con-
tinuata successione per sacrosancta Eccle-
siæ sacramenta, ad eos gratia Christi deri-
uari possit. Ad hanc enim functionem
sacerdotum necessariam esse gratiam Chri-
sti, satis docet Christus, cū instituturus
sacrosanctum illud sacrificium secundum
ordinem Melchisedech, de quo psal. 109.
4. Hebre. 5. 6. prius eos perfectiū quam
Moyse Exod. 28. & 29. Numerorum 8.
sanctificauerit, & lotionem pedum exterius
& verbo vitæ interioris, Iohan. 13. 4. emun-
dauerit, & antequam eisdem potestatem
remittendi peccata fecerit, spiritu sancto
afflauerit ut est Iohan. 20. 21. *Sicut, in-
quit, misit me viuens pater, & ego mitto vos,
hoc cū dixisset, insufflauit, & dixit eis, Ac-
cipite Spiritum sanctum, quorum remisistis
peccata, remittuntur eis: & quorum retinue-
ritis, retenta sunt.* Nihil horum vnquam in
missione pseudoprophetarum fieri memi-
nit antiquitas, sed fit sicut in diebus Iero-
boam, qui ut est 3. Regum c. 12. 31. *fecit fa-
na in excelsis, & sacerdotes de extremis populi,
qui non erant de filiis Levi, & cap. 13. 33. cla-
rius, fecit de nouissimis populi sacerdotes ex-
celsorum?*

excelsorum: quicumq; volebat, implebat manum suam, & fiebat sacerdos excelsorum. Et propter hanc causam peccauit domus Ieroboam, & euersa est, & deleta de superficie terra. His post modum tempore Apostolorum accessit publicum sacrificium & ieiunium cum impositione manuum, cuius meminit D. Paulus, D. Lucas Act. 13. 2. *Ministrantibus* (in græco, publicū sacrificium peragentibus) *autē illis Domino, & ieiunantibus, dixit Spiritus Sanctus. Segregate mihi Saulum & Barnabam in opus: ad quod assumpsi eos. Tunc ieiunantes & orantes, imponentesq; eis manus, dimiserunt illos.* Quam gratiam tum à D. Paulo & Barnaba Antiochiæ acceptā proximo sequenti capite 14. 22. adhibitis orationibus & ieiunijs iisdem constitutis per singulas Ecclesias præsbyteris transfuderunt, sicut eandem accepit Timotheus à D. Paulo, vt constat ex 1. Timoth. 1. 14. vbi inquit. *Noli negligere gratiam qua in te est, que data est tibi per prophetiam cum impositione manuum præsbyterij.* Ne tamen nihil facere videantur falsi nostri prophetæ, simiarum opus agunt, quæ cum animalia sint sine ratione; vt tamen rationis capaces habeantur, & humani ingenij aliquam præ se ferant speciem, aliquas hominum actiones

*Simia
falsi pro-
pheta.*

actiones exprimere conantur: ita hi relicto publico sacrificio & ieiunio, ne ventrem suum negare cogantur, sola impositione manuum cuiuscunq;, nulla huius dignitatis successione indagata contenti, aliquando nulla etiam adhibita impositione, ut simiæ nostræ nostra sacramenta administrat: idq; non sine summa diuini numinis offensa, Deus enim hanc potissimam causam ponit terræ vndequaq; afflictæ & dissipatæ. Hinc Isaias capite 24. *Ecce (inquit) Dominus dissipabit terram & nudabit eam, & affliget faciem eius & disperget habitatores eius, & erit sicut populus, sic & sacerdos.* Similem causam dat propter inscientiam populi & malorum sacerdotum apud Oseam capite 4. vers. 4. *Populus tuus sicut hi, qui contradicunt sacerdoti (scilicet ita punientur ut Core, Dathan, & Abiron, quos contradicentes Moyse & Aaron viuos absumpsit infernus Num. cap. 16. v. 32.)* Pergit Oseas. *Et corruet hodie & corruet etiam prophetarum: nocte tacere feci matrem tuam. Contuit populus meus eo quod non habuerit scientiam, quia tu scientiam repulisti, repellam te ne sacerdotio fungaris mihi: & oblita es legis Dei tui, obliuiscar filiorum tuorum & ego, Et erit sicut populus, sic sacerdos: & visuabo super*

per eum vias eius, & cogitationes eius red-
dam ei.

Quartum est, licet aliqui gratiam præ-
byterij à nobis acceperint, hanc tamen aut
in vacuum accipiunt, aut huic gratiæ mini-
mè cooperantur facti à vera religione a-
postatæ, Alius certè D. Paulus, vt constat

4. ratio
quia non
cooperan-
tur gra-
tia Dei.

ex 1. Corin. 15. 10. vbi sic de seipso scribit.
*Gratia Dei sum id quod sum: & gratia eius
in me vacua non fuit, sed abundantius illis o-
mnibus laboravi, non ego autem, sed gratia
Dei mecum.* Vis autem videre hos terra ma-
riq; pro Christi nomine susceptos D. Pauli
labores? consule D. Lucam à cap. 9. actuū
apostolorum, consule quatuordecim eius
epistolas. Vis videre quàm parum nostri
pseudoprophete eidè gratiæ respondeant?
examina eiusdem D. Pauli ad Corinthios
secundam epistolam 2. Corinth. 6. 1. peni-
tius intuere quid exigat à Dei ministris, vt
ipsi sese iactitant, adhibe Apostolicam tru-
stinam, ne ab æquilibrio veritatis aberres.

*Adiuuantes autem, inquit, hortamur, ne in
vacuum gratiam Dei recipiatis, nemini dantes
ullam offensionem, vt non vituperetur mini-
sterium nostrum: sed in omnibus exhibeamus
nosmetipsos sicut Dei ministros, in multa pa-
tientia, in tribulationibus, in necessitatibus,*

N

in an-

in angustijs, in plagis in carceribus, in seditio-
nibus, in laborib⁹, in vigilijs, in ieiunijs, in casti-
tate, in scientia, in longanimitate, in suauitate,
in spiritu sancto, in charitate non ficta, in ver-
bo veritatis, &c. Examina singula. Offensa-
siones quas dederint & docuerint, satis ca-
pite superiori tertio ostendimus, quam pa-
tientiam, quas tribulationes & necessitates
pertulerint, satis tum ex superiori capite 8.
tum ex 9. elici potest.

*Angu-
stia Lu-
theri qua
les & qua
differant
a Sancto-
rum an-
gustijs.*

Angustias Lutheri nullas animaduer-
ti, nisi tum cum eò redactus est VVitten-
bergæ à Satana, vt eius exorcismorum ex-
periretur angustias, quas superiori capite
sexto tradidimus. Alias certè Sanctorum
angustias tradidit D. Paulus, quæ veræ fi-
dei verissima fuerunt olim argumenta.
Circumierunt, inquit Heb. ii. 37. in melioris,
in pellibus caprinis (qui habitus erat Mo-
nasticæ vitæ primorum fundatorum) egen-
tes, angustiati, afflicti, quibus dignus non erat
mundus, in solitudinibus errantes, in montibus
& speluncis, & in cauernis terræ. Examina
hæc ad vitam noui falsò nominati Helia,
Lutheri scilicet: adiunge si libet distantia
cæli à terra, & concludere ex locis dialecticis
à similibus, & dissimilibus deductis, & qua-
si per demonstrationem inuenies trans-
fugam

fugam Monachum. Pergit D. Paulus, in plagis, quas nullas eundem sustinuisse post exitum cucullum eius legimus.

In carceribus. Nechorum meminerunt historici, nisi quod ex cōuentu principum Germaniæ anno 1521. VVormatiæ coactō discedens, iussu Frederici principis sui ductus Alstadium fuerit, quod oppidū ex eo euentu Lutheri Pathmos ab amiculis eius vocatum est. Sed contra, multa ibi visa & acta, quàm ea, quæ D. Iohannes in Pathmos vidit.

Lutheri
pathmos.

Sequitur, *in seditionibus*, intellige non actiuis, sed passiuis. Nam in actiuis seditionibus in tota pene Germania commouendis plurimus fuit Lutherus, vt capite superiori quarto ostendimus.

In laboribus, in vigilijs. Vigiliæ omnes sublatae, quæ olim non tantum in Monasterijs, sed etiam apud pios sæculares, maximè in summis festiuitatibus frequentissimæ fuerunt, & Christi & Apostolorum voce laudatæ. Matth. cap. 24. vers. 42. cap. 25. v. 13. c. 26. v. 38. 41. Marc. 13. 33. 35. 37. & 14. 38. Luc. 11. 36. Actor. 20. 31. 1. Cor. 6. 5. & 11. 27. Colloss. 4. 2. 1. Thessal. 5. 6. 2. Timoth. 4. 5. 1. Petri 4. 7. & 5. 8. Apocal. cap. 3. vers. 3. 2. 3. & cap. 16. 15. vbi ita

Vigilia
sublata p
Lutheris

Beatus qui vigilat & custodit vestimenta sua.
 Minimè ergo beatus Lutherus qui & vigi-
 lias honestatis, quæ Ecclesiastici cap 31. l. 9.
 tabefaciunt petulcam & insolentem car-
 nem, sustulit: & vestimenta religiosa cum
 omni pudore & verecûdia profugus exiit.

*Ieiunia sibi
 milititer.*

In ieiunijs, quæ nulla omnino habent, & si
 quæ aliquando permittunt, illa sibi ad
 libitum vendicata volunt. Sciunt hi
 ventri bellum indicendum, gulam casti-
 gandam, ieiunandum etiam asserunt: sed
 si de tempore & loco quæras, nusquam lo-
 cus, nusquam tempus, huic gastrimargiæ
 coercendæ aptum iudicabunt. Interim ie-
 iunio lex suscepta, ieiunio prophetæ, ieiu-
 nio sacerdotes & ministri Christi consti-
 tuti, ieiunijs dæmones electi, ieiunio
 hostes fusi, exercitus deleti. *In castitate.*

*Castita-
 tem simi-
 liter.*

*Andrea
 Carolsta-
 dij & alio-
 rum con-
 nubia.*

Huius testis potest esse Andreas Carolsta-
 dius Archidiaconus Vvittenbergensis, qui
 primus quidem omnium nostro tempore
 ex sacerdotum ordine vxorem duxit, aut
 verius scortum, quem mox Lutherus cum
 sua Catharina secutus, & Florentina quæ-
 dam in Monasterio Islebiensi, cuius fugam
 aperto ostio, incuria præfecti carceris, Lu-
 therus inter maxima prodigia refert, sic li-
 bidinosum Euangelium libidiosa habet
 prodi-

prodigia & miracula, quasi vero potius simile aut maius miraculum non sit, posse tempore gratiæ inueniri homines, quos D. Paulus 2. Tim. 3. pene toto medio capite depingit sceleratissimos, ex quibus v. 6. sint *qui penetrent domos, & captiuas ducant mulierculas, oneratas peccatis qua ducuntur varijs desiderijs.* Harum certè patronum nunquam egit B. Leonardus, in nostra Ecclesia, captiuorum alioquin singularis apud Deum aduocatus & patronus. Vt istarum perfugarum monialium aduocatus sit noui Euangelij prece seu potius Leno Lutherus, per nos licet. Sed de his, cùm capite 17. de eorū libidine agemus, latius. Et hæc ad ostendendum, quòd gratiæ Dei minime cooperentur falsi prophetæ, sufficiant.

Quintum ergo argumentum sit, quia nihil pene dant pauperibus Euangelicis, & alijs data perfidè ad se suosq; pertrahunt, vt capite 5. ostendimus. *Potens est autem Deus omnem gratiã abundare facere, inquit D. Paulus 2. Cor. 9. 8. in vobis, vt in omnibus semper omnẽ sufficientiam habètes, abundetis in opus omne bonum, sicut scriptum est: Dispersit, dedit pauperibus: iustitia eius manet in seculum seculi.* Hi verò nullum opus bonum spectâtes, tantum abest vt quicquam

5. ratio,
quia ele-
mosynis
& paupe-
ribus de-
rogant.

Spoliatores et raptores pauperum in egestate sunt.

Elemosyne Benedictinorum, & hospitalis.

dent aut elargiantur, vt etiam bona olim liberaliter data rapiant pauperibus, ac proinde iniustitia & egestas eorū, manet in seculum seculi. Id certissimum esse docet Sapiens Prouerb. 21. 14. *Alij, inquit, dant propria, & ditiores fiunt: alij rapiunt non sua, & semper in egestate sunt.* Quid enim defuit maioribus nostris cum omnia penē in Xenodochia, templa & Monasteria conferebant? cum ad plurimorum Monasteriorum portas, tot millia pauperum, & adhuc Patauij, quotidie pene duo millia in Monasterio S. Iustinæ virginis ordinis D. Benedicti, & Venetijs in S. Georgio Maiori eiusdem nostri ordinis vix pauciores pascebantur: cum præmissa oratione ad hospitum pedes religiosi prouoluti, iuxta regulam S. Benedicti dicebant: *Suscipimus Deus misericordiam tuam in medio templi tui,* cum eorum pedes, omni charitate abluantur, & ablutioni pia lectio subsequatur. Quæ verò non extrema egestas inuasit Monasteriorū expilatores & deprædatores, ante quorum fores, citius lapidem, quàm potum, canem latrantem, & peregrino insultantem, quàm hospitalem aliquem ianitorem, aut religiosum inuenies.

Hinc

Hinc tot in Germania nostra olim locupletissima miseria, tot furta, tot latrocinia, Emporia enim pauperum tenent illi, quibus nulla sunt viscera charitatis. Vide quæ diximus superiori capite quinto. Libet interim hic adijcere quid de Gregorij Magni eleemosynis, ordinis nostri sanctissimi lumine & ornamento, posteritati scripto reliquerit Ioanes Diaconus Romanus, lib. 2. capit. 22. in vita S. Gregorij Magni. *Tanta hospitalitatis Gregorius in ipso etiam Patriarchio permanfit, ut exceptis his, quos tam per diuersas regiones, quam Roma quoque Longobardorū perfidia gladios fugientes, Ecclesia stipe misericorditer nutrebat, quotidie ad mensam suam peregrinos quoslibet inuideret (vide eius Homil. 23. in Euang.) Inter quos, die quadam vnus accessit, in cuius manibus dum ipse ex humilitatis ministerio aquam fundere vellet, conuersus vrceum accepit: sed repente eum, in cuius manibus aquam fundere voluerat, inuenire non potuit, Cumque hoc factum secum ipse miraretur, eadem nocte Dominus ei per visionem dixit: Ceteris diebus, me in membris meis, hesterno autem die, me in memetipso suscepisti. Alio quoque tempore, idem Gregorius, iuxta consuetudinem suam præcepit Sacellario, ut duodecim peregrinos*

D. Gregorij in signis misericordiam in pauperes
Christū Dominū excepit.

ad prandium inuitaret. Qui pergens, iussa compleuit, eosq; ad mensam pariter ordinauit. Dum autem simul discumberent, intuens Papa, tredecim numerauit, & accersito sacellario, cur contra iussionem suam tertium decimum inuitare presumpserit, inquisiuit. Ille obstupefactus conuiuantes peregrinos curiosius numerauit, & duodecim solos inueniens, veluti securus respondit. Crede mihi, honorabilis pater, non sunt nisi duodecim, sicut ipse iussisti.

Ergo dum conuictus sepius duodecim identidem numeraret, ac tertium decimum, quæ solus Papa videre poterat, non videret, animaduertens spiritalis pater Gregorius virum propius discumbentem, vultus crebro conuertere, & nunc adolescentem, nunc verò se vetu-

Naufragium veneranda quadam canicie simulare: fingi angelus to conuiuio duodecim quidem abire permittit post mortem sit: tertium decimum verò manu suscipiens, tem ap- in cubiculum suum induxit, vehementer adparet D. iurans, ut ei se nomenq; suum simpliciter pro Gregorio dere dignaretur. Qui respondens dixit, & cur à quo elece interrogas de nomine meo, quod est mirabile? mosynā veruntamen scito memoria recognoscens, quia olim acce ego sum naufragus ille, qui quondam veni ad perat te, quando scribebas in cella Monasterij tui ad naufragium Scauri, cui dedisti duodecim nummismata, & argenteam scutellam, quam tibi miserat

ferat cum infusis leguminibus beata Silvia mater tua & hoc tibi pro certo sit cognitum, quia ab illo die, quo mihi hac hilari animo tribuisti, destinauit te Dominus fieri praesulem sanctae suae Ecclesiae, pro qua & proprium sanguinem fudit, & esse te successorem atq; vicarium Apostolorum principis Petri, cuius & virtutem imitatus es, cum substantias offerentium diuideret, prout cuiquam opus erat, (Act. 2. & 4.) Hec audiens Gregorius dixit: & tu quomodo nosti quod tunc me Dominus praesse sanctae suae Ecclesiae destinari? at ille inquit, Quoniam ego angelus eius sum, & tunc ab eo ad tuum inquirendum propositum destinatus. Tunc Gregorius, qui nondum manifeste viderat Angelum, prorsus expauit, sibiq; hunc taliter dicentem audiuit: Ne timeas, neq; formides. Ecce enim remisit me Dominus, ut sim tibi custos, quam diu fueris in isto mortali seculo, quatenus, quamcunq; rem petieris per me, apud eum fiducialiter valeas impetrare. Illico Gregorius in faciem suam corruit dicens: Si propter pusillum meae paruitatis munusculum, tanta mihi retribuit omnipotentissimus Dominus, ut & Pontificem me sanctae suae Ecclesiae faceret: & custodem mihi suum angelum deputaret: quanta putem mihi restitui, si in praeceptis eius totis viribus permanens,

Angelus
custos D.
Gregory
papa

manens, plura studuero de pluribus errogare?
 Igitur incipiens, tantum largior esse de collato
 temporali commodo, quantum certior de reci-
 piendo premio sempiterno, cunctorum patri-
 moniorum pradiorumq₃ reditus ex Gelasiano
 polyptycho, cuius nimirum studiosissimus videba-
 tur pedisequus, aderauit, eorumq₃ pensionibus
 in auro argentog₃ collatis omnibus ordinibus
 Ecclesiasticis, vel palatinis, Monasterijs, Ec-
 clesijs, cœmeterijs, diaconijs, Xenodochijs ur-
 banis vel suburbanis, quot solidi quater in an-
 no distribuerentur, Pascha scilicet, natali A-
 postolorum, natali sancti Andrea, natalitioq₃
 suo per polyptychum, quo hæcenus erogantur,
 indixit.

Extra quos primo Dominica resurrectionis
 diluculo, in basilica quondam doctissimi
 Papa Vigily, iuxta quam consuetudinaliter
 habitabat, ad impertiendum pacis osculum re-
 sidens, cunctis Episcopis, presbyteris, Diacon-
 nibus, alijsque axiomaticis, aureos erogabat.
 Natalitio vero Apostolorum vel suo, mixtos
 solidos offerens, peregrinis nihilominus vesti-
 menta donabat. Omnibus omnino Calendis,
 pauperibus generaliter easdem species, que
 congregabantur ex redditibus, erogabat, Et
 suo tempore frumentum, suo vinum, suo ca-
 seum, suo legumen, suo lardum, suo mandu-
 cabilia

cabilia animalia, suo pisces, vel oleum pater familias Domini, discretissime diuidebat. Pigmenta vero aliaq³ delicatiora commercia primoribus honorabiliter offerebat, ita ut nihil aliud, quam communia quedam horrea, communis putaretur Ecclesia.

Tribus millibus ancillis Dei, quas Græci *Monastrias* vocant, quindecim libras auri, pro lectisternijs dedit, eisq³ pro quotidianis stipendijs octoginta libras annuatim conferebat, de quibus Theodisto patri-les, & eacio scribens, libro 6. epist. 187. Harum, inquit, talis vita est, atque in tantum lachrye & abstinentia districta, ut credamus, quia si ipse non essent, nullus nostrum iam per tot annos in loco hoc subsistere inter Longobardorum gladios potuisset.

Quotidianis quibusq³ diebus per omnium regionum vicos vel compita infirmis seu quolibet corporis parte debilibus, coacta stipendia per constitutos veredarios emittebat.

Verecundioribus verò antequàm ipse cibum caperet, a mensa sua benedictionis Apostolicæ ostiatim dirigere curabat scutellam: ita ut neminem prorsus exciperet misericordissimi benevolentia prouisoris, quem ad

fide

fidē traxerat omnipotentis cognitio creatoris. Hinc dum quendam pauperem in angustiis Andronarum recessibus a vespillonibus inueniri mortuum contigisset, estimans eum stipis inopia perisse, ita per aliquot dies ut dicitur a missarum celebratione vacando tristatus est, tanquam si eum proprijs manibus (quod dictu nefas est) peremisset. Extat usq; hodie in sacratissimo Lateranensis Palatii scrinio, huius confectum temporibus chartaceum prae grande volumen, in quo communis sexus cunctarum etatum ac professionum nomina, tam Romae, quam per suburbana ciuitatesue vicinas, necnon longinquas maritima vrbes degentium, cum suis cognominibus, temporibus & remunerationibus expressius continentur. Hec Iohannes Diaconus de tanto viro memoriae & posteritati consecrauit.

S. ratio, quia sunt mala conscientiae homines Sextum argumentum est, quia mala sunt conscientiae homines ac proinde caelestis & diuinae gratiae expertes: sicut vice versa Apostoli Christi cum D. Paulo dicere possunt 2. Corin. 1. 12. *Gloria nostra haec est testimonium conscientiae nostrae, quod in simplicitate & sinceritate Dei, & non in sapientia carnali, sed in gratia Dei conuersati sumus in hoc mundo. Conscientia siquidem praua & carnalis, terrena est, & ut inquit*
D. Iaco-

D. Iacobus apostolus capit. i. vers. 15. animalis, diabolica. Cæterum de hac illorum cōscientia fusius diximus superiori capite. Interim hoc ex loco sic cōuincitur Lutherus: Vbi non est simplicitas & sinceritas erga Deum, sed sapientia carnalis: ibi nulla est gratia Dei, aut conscientia puritas: sed hæc simplicitas non est in Luthero, quia est Apostata. Graditur ergò non simpliciter, sed, vt est Prouer. 6. 12. ore peruerso & prauo corde, quo machinatur malum, vt sub finem capit. 6. 7. diximus: Malæ ergo est conscientia, & gratia diuinæ nullatenus capax.

Septimum argumentum est, quia nulla in illis est humilitas, ergo gratia Christi sunt expertes. Cuius rei testis est, tum D. Iacobus cap. 4. 6. tum D. Petrus i. epist. cap. 5. 5. *Omnes, inquit, humilitatem insinuate, quia Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiã. Humiliamini ergo sub potenti manu Dei, vt vos exaltet in tēpore tribulationis.* Vbi ergo non est humilitas, nulla est gratia. At in Luthero nulla humilitas, nulla ergo in illo gratia. Primum constat ex facris literis, alterum ex ijs quæ tum cap. 8. diximus vbi ostendimus quomodo dominationem contemnat, vsque adeo vt nullum

7. quia
nulla in
illis est
humilitas

Superbia
Lutheri.

lum iudicem, aut vllas leges patiatur: tum capite nono vbi deduximus eum nec sanctis Patribus; neque Episcopis, neque regibus & principibus Christianis velle esse subditum: de se vero arroganter omnia iactitare, soli Diabolo in disputatione de Missa abroganda cefsisse se iactitans. *Dico enim, inquit D. Paulus, per gratiam qua data est mihi nō plus sapere quā oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem.* Cæterū de se iactitat à Diabolo se superatum esse, necesse ergo est vt consequenter fateatur, se non Christi sed Satanæ seruum esse. *A quo enim, vt inquit D. Petrus 2. epist. 2. 19. quis superatus est: eius & seruus est,* at Lutherus superatus est à Diabolo, concludat Aristoteles, ergo Satanæ seruus est.

3. ratio
quia negant gratias gratis datas quas non habent, i. quia ordinē in Ecclesia negant.

Octauum argumentum, quia tollunt hac ratione omnem ordinem Ecclesiæ, & negant gratias gratis à Deo datas. Id constat primò ex antecedenti ratione, qua infectatur omnem à Deo constitutum ordinem, tollitque penitus Ascensionis dominicæ effectum, de quo ita D. Paulus ad Ephes. cap. 4. vers. 7. *Vnicuique autem nostrum, inquit, data est gratia secundum mensuram donationis Christi. Propter quod dicitur psalmo scilicet 67. 19. Ascendens in altum,*

mol

capitū

captiuam duxit captiuitatem, dedit dona ho-
minibus. Quod autem ascendit, quid est, nisi
quia & descendit, primum in inferiores partes
terrae? Qui descendit, ipse est & qui ascendit
supra omnes celos, ut impleret omnia.

Et ipse dedit quosdam quidem Apo-
stolos, quosdam autem prophetas, alios
verò Euangelistas, alios autem pastores
& Doctores ad consummationem sanctorum
in opus ministerij, in adificationem corporis
Christi, donec occurramus omnes in unita-
tem fidei, & agnitionis filij Dei, in virum per-
fectum, in mensuram et atis plenitudinis Chri-
sti, ut iam non simus paruuli fluctuantes, &
circumferamur omni vento doctrinae in nequi-
tia hominum, in astutia ad circumuentionem
erroris. Hæc D. Paulus. Similia pene, ut
infra dicemus, his quæ dixerat I. Corinth.
cap. 12. vers. 28. quod si hæc cum anteceden-
tibus conferat Christianus Lector, fa-
cilè colliget plurima contra Lutherum,
ita omnem ordinem à spiritu sancto con-
stitutum carpentem.

Ac primò quidem CHRISTVM DO-
minum Lutherò nondum ascendisse cæ-
los, ut dona spiritus sancti toties Iohannis
14. 15. & 16. capitibus post Ascensionem
mittenda promissa mittat.

Ascensio
nis Chri-
sti effectus

Duo de-
cim mo-
dis cõuin-
citur Lu-
therus ex
epist. ad
Ephes.

Secun-

2. Secundò nondum datos Apostolos, pastores seu Episcopos & Doctores. Et id còfultò quidem facit more luporum, qui verorum pastorum præsentiam animo ferunt iniquissimo.
3. Tertiò nondum inchoatam consummationem Sanctorum, cùm tamen, vt testis est D. Paulus Hebr. cap. 9. v. 26. *Se mel in consummationem seculorum ad destitutionem peccati hostiam suam apparuit.* Et vt est in eadem epistola cap. 10. 14. *Vna oblatione consummauit in æternum sanctificatos.*
4. Quartò nondum opus ministerij & functionis sacerdotalis, contra ea quæ superius argumèto tertio diximus, ad nos puenisse.
5. Quintò necdum illi curæ esse ædificationem corporis Christi, sed potius eius ruinam & interitum certissimum.
6. Sextò vnitatis fidei esse quasi intestinú hostem: malle potius dissidia religionis & hæresum varias sectas, quàm eius sanctissimam vnionem.
7. Septimò agnitionem filij Dei, nondum illi, vt D. Petro factum Matth. 16. reuelatam fuisse: quod & manifestissimum est, vt superiori capite octauo ostendimus.
8. Octauò eundem virum perfectum nihili ducere, cùm ipse à perfectione Evangelicâ

gelica turpiter vt turpis Apostata defecerit, manum ab aratro agri dominici abstraxerit, & cum vxore Loth ad vomitum respexerit.

Nonò malle se esse paruulum hinc inde vacillanté & semper fluctuantem, quàm virum in vestigijs sanctorum pedem firmitus figentem. 9.

Decimò malle se circumferri omni vento doctrinæ & variarum hæresum ab Ecclesia damnatarū q̄ gratia stabilire cor. 10.

Vndecimò malle se nequitiam, quàm sanctitatem piorum Christianorum. 11.

Duodecimò malle se astutiam errorum quàm simplicitatem columbinam sanctorum Patrum omnium. Hæc enim omnia ex vnico illo dato absurdo se velut catenæ quædam implicatæ consequuntur. Quo non ruis & præcipitaris Diabolica arrogantia? Nunc alias gratias gratis datas, quibus carent ex 1. Cor. 12. examinemus, de quibus ita statuit D. Paulus ver: 7. *Vnicuiq; datur manifestatio spiritus ad utilitatem. Alij quidem per spiritum datur sermo sapientia: alij autem sermo scientia secundum eundem spiritum: alteri fides in eodem spiritu: alij gratia sanitarum in vno spiritu: alij opera virtutum, alij prophetia, alij discretio spirituum, alij ge-*

12.

alij genera linguarum. Et paulò post, bre-
uius antecedentia cum consequentibus si-
mul complectens ver. 27. *Vos, inquit, estis*
corpus Christi, & membra de membro. Et
quosdam quidem posuit Deus in Ecclesia, pri-
mùm Apostolos, secundo prophetas, tertio
doctores, deinde virtutes, exinde gratias cura-
tionum, opitulationes, gubernationes, genera
linguarum, interpretationes sermonum.

Sed aduersarij nihil horum perfectè
habent, neque enim est quisquam, qui
vitam & doctrinam Apostolicam aut pro-
pheticam moribus suis non potius desce-
det, quàm exprimat, nullusque qui ali-
quem Doctorum præ se ferat. Nullus
qui aliquas virtutes contra spirituales ne-
quitias exerat, sed ab his potius exagita-
tus, vt Luthero contigisse capite 6. dixi-
mus, confusus erubescat: nullus qui præ-
ter communem medendi artem, quæ
etiam ante Ascensionem Domini contigit
multis, gratiam curationum habuisse le-
gatur, nisi gratia curationum sit ex vi-
uis mortuos reddere, vt infra capite deci-
mo quinto dicemus: opitulationes nul-
las habent, qui omnium sanctorum au-
xilium, subsidia, & intercessionem negant:
gubernationem nullam, cum caput, ad
quod

quod confluant nec dum inuenerint. Constantinopoli Lutherani, vt diximus capite vndecimo: nec Hugonotti in Turcia, vt eodem capite ostendimus. Quo itaque referendi miselli isti? Vtiq; ad terram miserie, vt inquit Iob 10. 22. & tenebrarum, vbi umbra mortis, & nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat.

Quo spectent falsi si prophetae.

Nonum argumentum, quia nulla in ijs pax, sed radix amaritudinis dominatur, quæ teste D. Paulo Hebr. 12. 15. diuinam gratiam & pacem mutuam omnino impedit. *Pacem, inquit, sequimini & sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum, contemplantur ne quis desit gratia Dei, ne qua radix amaritudinis sursum germinans impediatur, & per illam inquinetur multi.* Cæterum nullam in ijs esse pacem, licet pace proposita vbiq; prius veniat, ostendimus superiori capite sexto. *Non enim est pax impijs, Isai. 48. 22. dicit Dominus.* Multo minus falsis prophetis, quorum impietas omne improbitatis genus longè superat. Radicem verò amaritudinis ad summum contemptum omnis magistratus, tam spiritualis quàm secularis in Luthero germinasse ostendimus superiori capite 9. Ad extremum etiam centum millium rusticorum pullulasse probauimus cap. 5.

9. Nulla in eis pax sed radix amaritudinis.

Hocine est Apostolicum sequi dogma
 D. Paulo Ephesijs cap 4. v. 31. traditum?
*Omnis, (inquit,) amaritudo, & ira, & in-
 dignatio, & clamor, & blasphemia tollatur à
 vobis cum omni malitia. Imitantur hi Simo-
 nem Magum, cuius reprehensionem, & ad
 pœnitendum exhortationem à D. Petro
 factam, sibi quoque dictam sentiant; cum
 inquit Actor. 8. 21. Cor tuum non est rectum
 coram Deo, pœnitentiam itaq; age ab hac ne-
 quitia tua, & roga Deum, si forte remittatur
 tibi hac cogitatio cordis tui. In felle enim ama-
 ritudinis & obligatione iniquitatis video te es-
 se. Hunc sequuntur qui psal. 69. 22. dant
 in escam sanctissimorum sacramentorum
 insciæ plebeculæ fel, & in siti verbi Dei
 eam potant aceto. Idcirco hac dicit Domi-
 nus, inquit Ierem. cap. 9. vers. 15. Deus ex-
 ercitus, Deus Israel, ecce ego cibabo popu-
 lum istum absynthio, & potum dabo eis aquam
 fellis.*

10. *Quia* Decimum argumentum, quia nihilo
non facti facti sunt gratia illius meliores, ac si nec-
meliores dum CHRISTVS incarnatus fuisset,
ex gratia plenus gratia, de cuius plenitudine ac-
Christi. cepimus omnes. Apparuit enim vt est ad
 Tit. 2. 11. gratia Dei saluatoris nostri omnibus
 hominibus erudiens nos, vt abnegātes impietate-
 tem

rem & secularia desideria sobriè & iustè, & piè
 viuamus in hoc seculo, &c. Hinc facilè colli-
 ges Christiane lector, quàm impiè scripse-
 rit Lutherus contra bona opera. In capti- *Lutherus*
 uitate enim Babylonica capite de Baptif- *contra bo-*
 mo ita habet: Vides quàm diues sit homo *na opera.*
 Christianus siue baptizatus, qui etiam vo-
 lens non potest perdere salutem quantif-
 cunq; peccatis, nisi nolit credere. Nulla
 peccata enim damnare possunt, nisi sola
 incredulitas, nulla alia via potest homo cū
 Deo cōuenire aut agere, quam per fidē, o-
 pera enim nihil curat, nec indiget. Hæc ibi.
 Quàm impiè in assertionibus, assert. 31. in-
 quit. Iustus in omni opere bono peccat?
 Quàm impiè assert. 32. asserit. Opus bonū
 optimè factum, est veniale peccatum? Si-
 milia quam plurima varijs in locis apud
 eum inuenies, quæ & piget & pudet auri-
 bus Christianorum ingerere, vt certo cer-
 tius constet, eos huius gratiæ Christi mi-
 nimè esse capaces. Nostram verò Eccle-
 siam huic gratiæ acceptæ respondere inde
 est, quod ipsimet aduersarij fateantur ma-
 iorum nostrorum, etiam ante aduentum
 Lutheri miram pietatem & deuotionem.
 Sic enim aiunt Magdeburgenses Centu-
 riatōres, cent. 7. capite 7. pagina 181.

Et si hoc seculo veri Dei cultus & virtutum officia traditionibus & superstitionibus humanis obscurata erant, tamen studium seruiendi Deo, & piè iusteq; viuendi misera plebecula non defuit. Quantus enim fuit amor pietatis, quantus ardor hominum erga religionem inde potest estimari quod nullus modus fuit cumulandi opes Ecclesiasticas, precationibus vero adeo fuerunt intenti, ut fere totum diem illis tribuerent, nec Christianus habebatur, qui ignorabat, aut non aliquando recitabat vsitas formulas precationum, praesertim orationem Dominicam, & salutationem Angelicam. Quanta fuerit reuerentia erga ministerium & ministros, quantus concursus ad conciones publicas, dictum est, Magistratibus honorem & reuerentiam exhibuerunt debitam, amicitiae, concordiae & societatis erant studiosissimi, adeo ut offensas & iniurias citra negotium remitterent. In honesta quoq; vocatione & labore versari singulis studio fuit. In egenos & pauperes maxime fuerunt liberales, In iudicijs quoq; & contractibus maxime fuerunt veritatis amantes. Hæc illi. Quibus quid dici ad rem nostram confirmandam manifestius, quid ad aduersarios in hoc puncto conuincendos clariùs ab illis tradi potuit?

Vndeci-

Vndecimum argumentum est, quod *11. Spiritui gratiæ contumeliam faciunt, fieri ergo nequit, vt sint sub gratia. Antecedens inde euincitur, quod prouocationem ad bona opera negligunt, Dei leges & vota irrita reddunt, vt capite II. ostendimus. Vtrumq; breuibus complectens D. Paulus ad Hebræos scribens sic ait capite 10. v. 23. Teneamus spei nostre confessionem indeclinabilem (fidelis enim est qui repromisit) & consideremus inuicem in prouocationem charitatis & bonorum operum: & tanto magis quanto videritis appropinquantem diem. Voluntarie enim peccantibus nobis post acceptam notitiam veritatis, non relinquitur pro peccatis hostia, terribilis autem quedam expectatio iudicij, & ignis amulatio, que consumptura est aduersarios. Irritam quis faciens legem Moysi: sine ulla miseratione, duobus vel tribus testibus moritur. quanto magis putatis deteriora mereri supplicia, qui filium Dei conculcauerit & sanguinem testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est, & spiritui gratiæ contumeliam fecerit? Hæc D. Paulus ad institutam materiã comprobandã selectissima.*

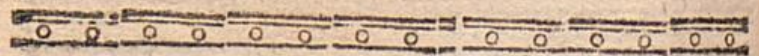
Duodecimum argumentum est, quod gratiam Christi, non modo contemnant, sed ad turpissima quæq; eadem abutantur:

○ 4

id quod

*12. gratia
Christi
turpissis-
sime abu-
santur.*

id quod clarissimè tradidit D. Iudas Apo-
stolus vers. 4. dicens: *Subintroierunt enim
quidam homines (qui olim prescripti sunt in
hoc iudicium) impij, Dei nostri gratiam trans-
ferentes in luxuriam, & solum Dominatorem
Dominum nostrum Iesum Christum negant.*
Christum negasse ostendimus capite octa-
uo. Luxuriosum hoc esse nouum Euan-
gelium & libidini quàm deditissimum, se-
quenti capite 17. ostendemus. Et hæc suf-
fecerint ad demonstrandum eos aut non
esse sub gratia, aut eandem cõtemptui ma-
ximo habere: Nunc quid de eorum gula
sit statuendum, dicamus.

CAPVT XIII.

FALSOS PROPHETAS
esse gulæ & crapulæ maxi-
mè deditos.

*Gula vi-
tium quã
malum.*

EST vitium hoc gulæ prò dolor, appe-
titus scilicet cibi & potus inordinatus,
habens teste D. Gregorio distinct. 31. cap.
32. filias sub se quinque: ineptam scilicet
lætitiã, scurrilitatem, immunditiã, mul-
tiloquium, & circa vim intelligendi men-
tis